

Той излѣзе, но малко по-късно. Дочака докато децата завиха задъ жгъла на улицата къмъ чаршията, облѣче се и излѣзе.

Не стигна до конака. До куюмджийскитѣ дюкяни чу пискливитѣ звуци на цигански зурли, глухото гюмтене на две тарабуки и рева на запенени телали. Улицата бѣше пълна съ хора. Заптитета минаваха по двата реда дюкяни, заповѣдваха на търговцитѣ да затварятъ и да излизатъ на улицата.

Този шумъ не бѣше напраздно. Нѣщо необикновено ставаше. Нѣкакво особено тържество празнуваха властитѣ, щомъ тѣй много се бѣха раздвижили.

Не бѣха ли донесли нови отсѣчени глави, или нови комити сж изловили изъ Балкана?

Попъ Иванчо на прѣсти пресмѣтна, че е невъзможно, Три месеца бѣха изминали отъ бунта. Бѣше срѣдата на августъ. Отсеченитѣ глави и комититѣ се бѣха свършили, новиятъ султанъ бѣше заповѣдалъ да поизпразнятъ тъмницитѣ, вестникъ „Дунавъ“ бѣше наругалъ Скайлеръ и Макгаханъ за „клеветническитѣ“ имъ статии изъ европейскитѣ вестници — значи тържеството бѣше за друго нѣщо.

Телалитѣ се изравниха съ попъ Иванчо и отъ тѣхнитѣ викове той можа да научи събитието:

— Излизайте хееей! Излизайте да видите, какъвъ московски топъ сж вземали нашитѣ непобедими войници отъ сърбитѣ при Зайчаръ. Като този ,опъ хиляда сж вземали! Излизайте хеееей!...

— Вестникъ „Дунавъ“ излѣзе по-малкъ юнакъ отъ телалитѣ, — помисли си попъ Иванчо и плюна въ страна. — Той писа, че топоветѣ сж десетъ.